

Ám Ảnh

Tạ Quang Khôi

Liễu không giải thích nổi tại sao lại có một hình ảnh cứ bám chặt lấy tâm trí mình. Từ thuở nàng bắt đầu biết suy nghĩ, hình bóng đó đã xuất hiện rồi không sao nàng rũ được nó đi. Nó theo đuổi nàng từ ngày đó. Nó biến thành một ám ảnh. Một người theo đạo Phật giải thích rằng đó có thể là một hình ảnh của nghiệp chướng mà nàng mang từ một kiếp nào xa xôi tới kiếp này. Quả thật nàng không thể tin vì nàng không phải là một Phật tử.

Cái hình ảnh bám chặt lấy tâm trí nàng là hình ảnh một người đàn ông có khuôn mặt hiền hậu, khá đẹp trai. Nàng kể cho Hòa, một bạn gái rất thân của nàng, nghe về hình ảnh kỳ lạ đó. Hòa nửa đùa nửa thật nói:

- Thế là trong tim mày đã có hình ảnh khuôn mẫu của một người tình lý tưởng. Sau này, nếu cậu nào có gương mặt giống vậy hoặc hao hao thì mày mới yêu.

Liễu bần khoăn:

- Từ trước tới giờ tao chưa gặp bất cứ một ai, đàn ông hay đàn bà, có gương mặt ấy. Bỗng dưng nó xuất hiện, rồi nó không chịu đi. Thế là nghĩa làm sao? Có người bảo tao đó là hình ảnh của nghiệp chướng từ kiếp trước.

Hòa cười:

- Đừng có mê tín dị đoan. Tao tin rằng mày đã gặp một người giống như vậy, nhưng mày quên đi. Hình ảnh đó rơi vào tiềm thức của mày mà mày không biết.

Liễu không chịu:

- Từ nhỏ, tao gặp biết bao nhiêu người, sao chỉ một cái mặt...mặt đó rơi vào tiềm thức thôi?

Hòa lại đoán:

- Có thể một người nào đó đã làm mày xúc động khi gặp họ mà mày không ngờ.

Liễu phì cười:

- Mày nói thật ngớ ngẩn. Khi tao xúc động thì tao phải nhớ ngay chứ.

Hòa vẫn chưa chịu:

- Có khi hồi đó mày còn nhỏ quá, xúc động mà không biết mình xúc động. Người ta vẫn thường bảo con nít 'ăn chưa no, lo chưa tới' là vậy đó.

Liễu không tin lời giải thích của bạn, nhưng cũng không tìm ra lời giải thích nào khác. Không chấp nhận, cũng không bác bỏ. Nhưng có điều nàng không ngờ là hình ảnh đó đã ảnh hưởng nhiều đến việc chọn lựa người tình của nàng. Khi bước chân lên đại học năm đầu tiên, Liễu là một thiếu nữ xinh đẹp, tính tình lại hiền hòa. Nàng được nhiều cậu trai theo đuổi, có những cậu bằng tuổi và học cùng lớp, hơn một vài tuổi, học lớp trên cũng có hoặc cả những cậu sắp ra khỏi đại học. Nhưng nàng đều làm ngơ. Đối với ai nàng cũng vồn vã, lịch sự, nhưng khi cậu nào tỏ tình, nàng khéo léo từ chối. Cái lý do duy nhất chỉ nàng biết là chưa có cậu nào giống hình ảnh nàng thường ôm ấp trong lòng. Rồi những năm đại học qua đi, lòng nàng vẫn còn trắng nguyên như tờ giấy trắng. Bạn gái của nàng có cô đã lấy chồng, có nàng đã thay đổi người tình vài ba lần. Người bạn thân nhất của nàng là Hòa thì cũng mới bước lên xe hoa ngay sau khi tốt nghiệp đại học. Nàng bị mang tiếng là làm bộ, là kiêu kỳ, là vớ quá cao...Chỉ mình Hòa biết nàng chờ đợi người trong mộng tưởng. Mỗi lần gặp nhau, Hòa vẫn hỏi đùa:

- Sao người tình lý tưởng của mày vẫn chưa xuất hiện à?

Nàng chối:

- Tao đâu có người tình lý tưởng nào.

Hòa cười:

- Thôi đi, cô ả. Cứ đợi, cứ chờ, rồi xuyên qua đi là tàn tạ một đời đấy. Biết bao nhiêu cậu theo đuổi, quỳ dưới chân mày mà mày đều chê, là mày không thực tế. Ờ, tao hỏi mày nhé, nếu bây giờ có một người giống với hình bóng mày ấp ủ xuất hiện, nhưng người đó lại không xứng đáng với mày. Chẳng hạn tính tình chẳng ra gì, học hành dở dang...thì mày cũng chịu à? Như vậy là mày dại, mày ngu. Mày cứ nghĩ kỹ xem tao nói có đúng không. Thôi, phiên phiên đi cho đời dễ sống, mày ơi.

Nhưng Liễu không sao phiền phiền được. Nàng vẫn so sánh những người theo đuổi nàng với hình bóng nàng hằng ấp ủ trong tim. Chẳng có ai giống hoặc hao hao giống. Nàng nghĩ nàng còn trẻ nên vẫn có thời gian chờ đợi. Biết đâu?

Phải, biết đâu! Nàng vẫn tự nhủ rằng kiên nhẫn thường đưa đến thành công. Ngày đầu tiên Liễu bước chân đi làm là ngày nàng được gặp người trong mộng tưởng. Hắn là người bạn mới, làm cùng sở với nàng. Thoạt gặp Huân, tên hắn, nàng giật mình đến thót tim. Đây rồi, nàng thầm nhủ, người ấy đã xuất hiện. Khuôn mặt Huân đúng với khuôn mặt nàng mơ tưởng. Nhưng khi biết rõ Huân hơn thì nàng thất vọng. Huân chỉ là một thư ký tầm thường và kém nàng hai tuổi. Nàng nhớ tới lời cảnh cáo của Hòa đạo nào. Không ngờ lại đúng. Rồi từ đó, nàng cố quên đi, cố xua đuổi cái hình bóng mà nàng ôm ấp từ bao nhiêu năm nay. Nàng nhớ đến những người theo đuổi nàng trước kia. Có kẻ đã đỗ đạt và có gia đình, cũng có người còn độc thân, nhưng không còn liên lạc với nàng nữa. Có một vài cậu đi du học, mới đầu còn gửi thư tán tỉnh, sau cũng chán nản bỏ cuộc. Nàng bỗng ghét Huân, cho rằng vì hắn mà nàng lỡ dở tình duyên. Dù biết mình vô lý nhưng nàng không sao có cảm tình với hắn được. Nàng tỏ vẻ lạnh lùng khi phải tiếp xúc với hắn và luôn luôn lên mặt cấp trên, lên mặt đàn chị.

Trong khi đó, Huân tất nhiên không biết ý nghĩ thầm kín của Liễu, lúc nào cũng lịch sự và vui vẻ. Một điều làm Liễu khổ tâm nhất là Huân có nhiều kinh nghiệm trong công việc vì hắn đã phụ trách lâu năm. Hàng ngày nàng phải tham khảo ý kiến hắn. Sự tiếp xúc liên tục đó, tính ngay thẳng của hắn, dường như không một chút mặc cảm, đã khiến nàng bớt ghét đi phần nào. Đôi lúc nàng cũng thấy mình vô lý. Thực sự Huân chẳng dính dáng gì đến chuyện nàng bỏ lỡ những cơ hội lấy được người chồng xứng đôi vừa lứa. Hắn không tạo nên cái hình ảnh nàng ấp ủ từ bao nhiêu năm nay. Hắn chỉ tình cờ giống hình ảnh đó. Như vậy, hắn chẳng có lỗi gì hết. Lỡ làng duyên số là do nàng tự gây ra cho mình. Sự tình cờ ấy không thể coi là một nguyên nhân để ghét hay thù. Thật ra dù hắn có giống cũng không ai bắt nàng phải yêu hắn, lấy hắn, cũng không thể coi đó là duyên số. Nàng vẫn có toàn quyền làm theo ý mình.

Thoạt đầu, Huân gọi Liễu bằng bà, nàng dấy nẩy, phản đối:

- Bộ anh thấy tôi già lắm hay sao? Anh có thể kêu tôi bằng cô hay bằng chị cũng được.

Huân mỉm cười, đáp:

- Bà là xếp của tôi, người ta thường kêu là 'Bà xếp' chứ không ai kêu 'Chị xếp' hoặc 'Cô xếp'.

Nàng xua tay:

- Anh làm ơn dẹp tiếng 'xếp' đi cho tôi nhờ. Cứ kêu tôi bằng cô cũng được, vì tôi... còn độc thân.

Huân vẫn chưa chịu:

- Đang là 'bà xếp' xuống 'cô xếp' nghe kỳ quá.
- Tôi đã nói là anh làm ơn bỏ tiếng 'xếp' cho tôi nhờ mà. Chúng mình là đồng liêu, không phân biệt trên dưới.

Huân lắc đầu:

- Trong công việc, phải có tôn ty trật tự mới có năng suất cao.

Liễu nửa nghiêm trang nửa vui đùa:

- Vậy, tôi ra lệnh cho anh kêu tôi bằng cô.

Huân thản nhiên nói:

- Nếu bà dùng quyền làm xếp bắt tôi phải vâng lời thì tôi đành vâng lời.

Nhưng từ ngày đó, Huân bao giờ cũng giữ một khoảng cách giữa hắn và Liễu. Hắn là người hiểu việc và trọng nguyên tắc nên không bao giờ có mâu thuẫn giữa hai người. Sau một thời gian làm việc với hắn, Liễu nhận ra rằng hắn là người tốt. Ngoài công việc sở, nàng nhờ việc gì hắn cũng sẵn sàng giúp. Cái ghét vô lý của nàng dần dần tan đi, rồi biến mất lúc nào nàng cũng không hay. Tuy nhiên nàng vẫn chưa có nhiều cảm tình với hắn. Hai người vẫn đối xử với nhau bằng tình đồng liêu, kể trên người dưới.

Một hôm, Liễu gặp Hòa ở giữa đường. Hòa hỏi ngay: Sao mà đã gặp người trong mộng của mà chưa?

Nàng ngập ngừng:

- Rồi... mà chưa.
- Ủa, cái con này bây giờ học thói ỡm ờ ở đâu vậy? Rồi mà chưa là nghĩa làm sao?

Liễu cười:

- Thì tao đã gặp cái anh chàng giống cái hình bóng ám ảnh tao, nhưng không phải là người tao... mơ ước.

Hòa reo lên:

- Ô, thế thì tao hiểu rồi. Chàng chỉ giống cái hình ảnh mà mơ tưởng, nhưng không đủ điều kiện mà đòi hỏi. Chẳng hạn học hành chẳng ra cái quái gì, phải không?

Liểu im lặng. Hòa lại nói:

- Tao đoán không sai mà ! Nào, cho tao biết anh chàng đó ra sao. Đẹp trai, con nhà giàu, nhưng học dốt và hay ăn cắp vặt?

Liểu phì cười:

- Mà làm gì mà hạ giá người ta vậy? Bệnh rồi hả? Nào, kể sơ qua cho tao nghe đi. Mà gặp chàng ở đâu? Chàng làm nghề ngỗng gì? Đẹp trai hay xấu trai? Học hành ra sao?
- Gớm ! Mà làm như mà đang hỏi cung tao ấy. Từ từ rồi tao sẽ kể cho mà nghe hết mà.
- Tao không hỏi cung, nhưng tao tò mò muốn biết cái con người mà chờ đợi bao nhiêu năm trời ra làm sao. Liểu chậm rãi:
- Anh ta làm cùng sở cùng phòng với tao, dưới quyền tao. Hòa reo lên: Chèn ơi ! Sao mà hên quá vậy. Không phải lặn lội lên thác xuống ghềnh mới kiếm ra người trong mộng. Người ta làm cùng sở, cùng phòng với mày, lại ở dưới quyền mày thì mày bắt chàng làm gì chả nghe. Thôi, thế là mừng mày nhé. Bao giờ thì tao làm dâu phụ đây? Liểu nhăn mặt: Tao đã nói tao chỉ gặp người giống, chứ không phải người tao mơ ước. Làm gì mà cứ ồn ồn quá vậy. Hòa nắm lấy tay bạn, đùa: Thôi được, để hôm nào tao phải tham quan tại chỗ thì mới nắm vững tình hình được.

Ngay hôm sau Hòa đến thật, bất ngờ đến sở Liểu. Sau khi ngầm nhận xét Huân, nàng nói nhỏ với bạn:

- Thằng cha này được đấy chứ. Mặt mũi sáng sủa, đẹp trai, nhưng sao không chịu học hành lại đi làm thư ký quèn thế này?

Liểu nói thêm: Hấn kém tao hai tuổi đấy.

- Ô, tuổi tác đâu quan trọng. Gái hơn hai, trai hơn một là đúng sách vở quá rồi. Mà đã điều tra về việc học hành của hắn chưa?
- Ô, việc gì phải điều tra cho rắc rối. Muốn biết, tao chỉ việc mở hồ sơ cá nhân ra là biết liền.
- Thế mà mở chưa?
- Vì tao không quan tâm đến hắn nên tao không mở.

Hòa thúc:

- Vậy thì mày phải mở ngay đi. Tao thấy cậu này cũng không đến nỗi nào đâu...Hay ngay bây giờ mày thử lấy hồ sơ ra coi đi. Tao coi với.

Liểu nghiêm mặt ngay:

- Đâu có được ! Mà là người lạ mà đòi xem hồ sơ cá nhân của nhân viên sở tao là vi phạm luật pháp.

Hòa ngẩn mặt ra, rồi cười khi:

- Ừ, đúng là tao bậy thiệt. Nhưng tao lo cho hạnh phúc, tương lai của mày.

Liểu nguyệt bạn:

- Ai khiến mày lo ! Mà về mà lo cái thân mày trước đi. Mà cứ lộn xộn như vậy, có khi thằng chồng mày nó ւնnh cho bể mặt.

Nhưng khi Hòa đi rồi, Liểu cũng nổi tính tò mò, lấy hồ sơ cá nhân của Huân ra coi.. Nàng ngạc nhiên không ít khi biết Huân đỗ tú tài cùng năm với nàng, nhưng hạng lại rất cao, cao hơn hạng của nàng nhiều. Hắn có hạng ưu, trong khi nàng chỉ có bình thứ. Một mối cảm phục nhen nhúm trong lòng nàng. Đồng thời nàng cũng thắc mắc tại sao hắn không tiếp tục học lên, lại bỏ ngang để đi làm. Nếu hắn tiếp tục học, tương lai của hắn sẽ rất sáng sủa, hơn cả tương lai của nàng.

Mấy hôm sau, Liểu có dịp hỏi Huân về việc học của hắn. Nàng thẳng thắn cho hắn biết nàng đã xem hồ sơ cá nhân của hắn và tỏ ý không hiểu sao hắn không học đại học. Đang vui, Huân trở thành buồn, khẽ đáp:

- Vì hoàn cảnh gia đình.

Rồi hắn cho biết khi hắn sắp học hết năm cuối cùng của bậc trung học, cha hắn qua đời sau một thời gian ngắn nằm bệnh viện. Một mình mẹ hắn không thể nuôi nổi sáu anh em hắn. Nhờ hắn đi làm mà ba đứa em hắn đang học đại học, hai đứa sắp xong trung học. Nghe hắn kể, Liểu vừa thương vừa phục. Thì ra hắn đang làm bổn phận của một người anh lớn trong gia đình. Hắn đã hy sinh nhiều cho các em. Chỉ những người có nhiều tinh thần trách nhiệm mới dám hy sinh cho gia đình. Hắn dự tính khi nào em hắn học xong đại học, xé bớt gánh nặng gia đình, hắn sẽ đi học lại.

Từ hôm biết rõ hơn về Huân, Liễu đã nhìn hắn bằng đôi mắt khác, không còn coi rẻ hắn như trước nữa. Từ cảm tình, nàng đi dần đến yêu thương, không còn dè dặt và e ngại. Không biết Huân có hiểu lòng nàng không, mà lúc nào hắn cũng thản nhiên như không có gì thay đổi. Hắn vẫn gọi Liễu bằng cô như nàng yêu cầu, vẫn kính trọng nàng bằng sự kính trọng của một cấp dưới. Điều đó chứng tỏ hắn rất tự tin.

Một hôm, Liễu bỗng hỏi hắn:

- Tôi muốn đến thăm má anh, có tiện không?

Hắn nhìn nàng chăm chú, lắc đầu:

- Không tiện.

Nàng ngạc nhiên:

- Ừa, có gì mà không tiện. Chúng mình làm chung sở, đến thăm gia đình nhau thì có gì bất tiện?

Hắn đáp:

- Tôi xin nói để cô rõ. Bất tiện thứ nhất, tôi là cấp dưới của cô, đáng lẽ phải đến thăm cô trước mới đúng. Tôi đã không làm vậy, nay cô đến nhà chơi, tôi sẽ phải đáp lễ. Lỡ có ai thấy tôi đến nhà cô, họ sẽ tưởng tôi cầu cạnh, nịnh bợ cô. Tôi sẽ mang tiếng xấu với người làm cùng sở. Bất tiện thứ hai, nhà tôi nghèo, chật chội, lại đông người, nên không được sạch sẽ. Bất tiện thứ ba, má tôi ít khi có nhà. Bà còn chạy ngược chạy xuôi để kiếm ăn hàng ngày...

Ngừng một chút, hắn hỏi:

- Sao cô bỗng dưng lại muốn đến thăm gia đình tôi? Bộ cô hết chỗ đi chơi rồi sao?

Liễu làm ngơ, hỏi:

- Bộ má anh không ngày nào nghỉ nhà sao?

Hắn lắc đầu:

- Chắc cô chưa biết buôn bán là cái gì, nhất là buôn gánh bán bưng. Có phải như đi làm sở tư, sở công đâu mà có ngày nghỉ cuối tuần. Ngày nào nghỉ là cũng nghỉ...ăn luôn đấy, cô ạ. Thôi cô cứ gặp tôi ở đây là đủ rồi. Liễu đành chịu thua, vì cũng không tiện nài ép.

Tình yêu của Liễu dành cho Huân trở thành tình yêu đơn phương. Tất nhiên nàng không thể là người tỏ tình trước được. Nàng thầm tự nhủ: *Trâu đi tìm cọc, chứ cọc không tìm trâu*. Tuy nhiên, có những lúc chỉ có hai người, nàng đã công khai nhìn hắn bằng đôi mắt đắm đuối, si mê. Nàng hy vọng tia nhìn đó có thể làm Huân hiểu được nỗi lòng nàng. Nhưng dường như Huân cố tình làm ngơ. Hắn lúc nào cũng giữ đúng phép lịch sự, không dám (hay không muốn?) đi ra ngoài giới hạn của một người bạn đồng僚, kẻ dưới quyền. Mỗi tình Liễu dành cho Huân trở thành vô vọng.

Liễu đành nghĩ đến chuyện xa Huân. Chỉ có một cách duy nhất là nàng phải xa hắn để rồi thời gian giúp nàng quên được hắn. Nàng không ngờ nàng, một thiếu nữ xinh đẹp, có học, lại thất bại trên đường tình một cách chua cay như vậy. Nếu so sánh giữa nàng và Huân, nàng hơn hắn về mọi phương diện. Tại sao nàng lại thất bại? Yêu Huân là nàng đã tự hạ mình xuống, thế mà cũng không làm hắn xiêu lòng. Vì buồn ngấm ngấm, nàng trông gầy đi và phờ phạc. Một hôm, nàng tình cờ gặp Hòa ở giữa chợ. Hòa ngạc nhiên trước vẻ vờ vàng của nàng, hỏi ngay:

- Màyl thất tình hay sao mà trông xuống sắc quá vậy?

Liễu gượng cười:

- Bậy nào. Tao làm gì có tình mà thất!

Hòa nắm tay bạn, ân cần:

- Màyl không thất tình thì màyl đang bệnh. Đã đi bác sĩ chưa?
- Tao cũng chẳng bệnh tật gì ráo. Việc gì phải đi bác sĩ.

Hòa ngó sâu vào mắt bạn, rồi ghé sát tai bạn nói nhỏ:

- Vậy thì màyl thất tình thiệt rồi? Thăng cha nào có phước vậy?

Liễu im lặng. Hòa kéo bạn ra khỏi chợ, vào một quán nước vắng vẻ. Sau khi gọi mỗi người một ly nước giải khát, Hòa nói:

- Thôi, không đùa nữa. Bây giờ tao với màyl nói chuyện đấng đấng. Màyl yêu và không được yêu lại, phải không?

Liễu đành nhẹ gật đầu. Hòa hơi cau mày:

- Làm sao ra nông nỗi này? Màyl yêu ai? Làm sao nó lại không yêu màyl? Bộ nó điên hả? Hay nó ngu?

Liễu buồn bã:

- Chẳng ai ngu mà cũng chẳng có đứa nào điên...Không chừng chính tao ngu, tao điên đấy.

Hòa gật gù:

- Ủ, mày thì ngu và điên từ lâu rồi. Tự nhiên ôm lấy cái hình ảnh ám ớ nào rồi bỏ lơ bao nhiêu cơ hội tốt. Nào, cho tao biết tên nào có phước mà không biết hưởng cái phước đó.

Liểu nhìn vào khoảng không, rồi khẽ thờ dài, im lặng. Hòa lắc đầu:

- Con này thất tình nặng rồi. Thôi để tao làm thầy bói đoán mò coi nhé...

Nhưng nàng bỗng reo lên:

- À, tao biết rồi, khỏi phải làm thầy bói nữa. Mày yêu cái thằng dưới quyền mày vì nó giống hình ảnh người trong mộng của mày, phải không?

Liểu bỗng đỏ ửng mặt, lúng túng, không chối mà cũng không nhận. Hòa nắm tay bạn, hỏi nhỏ:

- Lừa gần rơm hả? Nào, bây giờ mày kể hết cho tao nghe đi, rồi tao sẽ làm cố vấn ái tình, gỡ rối tơ lòng cho mày. Tao cam đoan không đùa dỡn trên sự đau khổ của mày.

Liểu giữ im lặng thêm một lát nữa rồi mới kể cho bạn nghe về Huân, từ lúc xem hồ sơ cá nhân của hắn đến lúc thâm yêu hắn mà hắn vẫn tỏ vẻ lạnh nhạt. Bây giờ nàng tính đến chuyện đổi sở để xa hắn, mong tìm cách quên hắn đi. Nghe xong, Hòa suy nghĩ một lát rồi chậm rãi:

- Tao nghĩ thằng này tự kiêu ngạo. Nó coi thường mày dù mày là cấp trên trực tiếp của nó. ..Nó biết nó học giỏi hơn mày, nhưng vì hoàn cảnh gia đình nên phải đi làm, phải ở dưới quyền mày. Trong khi đó, mày yêu nó mà không dám nói ra. Con gái là thiệt vậy đó. Minh thâm yêu người ta, người ta đâu có biết, mình mà nói ra trước thì lại mang tiếng là...ngựa. Nhưng theo tao, mày nên quên nó đi là hơn vì nó kiêu ngạo, coi thường mày. Tao sợ có lấy nhau cũng chưa chắc có hạnh phúc.

Nghe bạn phân tích, Liễu càng tỏ ra buồn hơn, chỉ khe khẽ thờ dài. Hòa gật gù, tiếp:

- Ủ, mày đổi sở là phải...Nhưng đổi đi đâu bây giờ?

Liểu tặc lưỡi:

- Đổi đi đâu cũng được, miễn là xa được...hắn
- Ủ, để tao cũng để ý và hỏi loanh quanh xem sao.

Liểu nói thêm:

- Tao không cần lương cao, thấp miễn có chỗ làm hợp khả năng.
- Thế thì dễ ợt.

Nhưng cả Hòa và Liễu đều chưa tìm ra việc mới cho Liễu thì Huân bị động viên vào học lớp sĩ quan trừ bị Thủ Đức. Trước khi hắn lên đường nhập ngũ, sở làm tiệc tiễn hành. Cả sở ai cũng vui vẻ và chúc hắn nhiều may mắn, riêng Liễu buồn ngậm ngậm, chỉ cười nói theo mọi người cho qua. Lúc chia tay, nàng định tìm dịp gián tiếp cho hắn biết nàng sẽ nhớ thương hắn khôn nguôi. Nhưng có đông người bao quanh hắn khiến nàng không sao nói được.

Công việc sở, vì thiếu Huân, bỗng trở nên buồn tẻ đối với Liễu. Ngày ngày nàng đến sở làm việc uể oải. Người thay Huân là một bà thư ký già cũng thạo việc nhưng không lanh lợi bằng Huân. Vì thế, ý định xin đổi sở khác càng nung nấu trong lòng nàng. Hòa không những tìm được việc mới cho Liễu mà còn giới thiệu một người bạn trai khác cho bạn. Người mới cũng không làm nàng khuây khỏa chút nào. Chỉ trong một thời gian ngắn, chàng cũng bỏ cuộc vì không chịu nổi vẻ lạnh nhạt thờ ơ của nàng.

Nỗi buồn thất tình đã đưa Liễu tìm khuây khỏa trong triết lý đạo Phật. Nàng bắt đầu đi chùa và tìm đọc những sách về Phật giáo. Rồi nàng tin có luân hồi và nghiệp báo.. Nàng tự hỏi nếu quả thật nàng và Huân có nợ tiền kiếp thì ai nợ ai? Nàng nợ Huân hay ngược lại? Nếu nàng nợ, nàng sẵn sàng trả, nhưng Huân cứ trốn tránh, không chịu nhận, nàng biết làm sao? Nếu Huân nợ, bao giờ đến kỳ hạn hắn phải trả? Kiếp này không trả xong, nợ sẽ lại chuyển sang kiếp khác. Nghĩ ngược nghĩ xuôi một thời gian, nàng quyết định tìm Huân để đòi nợ hoặc trả nợ cho xong. Nhờ tin vào giáo lý nhà Phật, nàng gạt bỏ thành kiến người nữ phải thụ động chờ người nam tỏ tình trước.

Liểu ngậm ngậm đi dò hỏi cho ra số quân và đơn vị của Huân để trừ tính sẽ lên thăm hắn vào một ngày nghỉ. Thế rồi nàng một mình hăm hở đi lên Thủ Đức. Nhưng sự hăm hở của nàng bỗng nguội lạnh khi nàng trông thấy Huân đang vui vẻ nói chuyện với mấy người khách mà nàng đoán là em hắn. Nàng đứng xa xa nhìn hắn mà không biết nên làm gì. Tới gặp hắn một cách đột ngột? Nàng không đủ can đảm. Mà bỏ về thì nàng tiếc công đã lên tận đây mà phải về không. Nàng lóng ngóng với một túi quà nặng giữa đám đông người qua lại. Một vài sinh viên sĩ quan sốt sắng tỏ ý muốn giúp nàng tìm người quen. Nàng chỉ lắc đầu, lí nhí nói hai tiếng cảm ơn. Một vài người khác buông lời chọc ghẹo làm nàng đỏ bừng mặt, luống cuống thêm. Tiếng cười đùa của những người chọc ghẹo làm đám đông chung quanh chú ý. Nàng vừa giận mấy anh chàng thô lỗ vừa thẹn trước những đôi mắt tò mò của một vài người. Nàng chỉ muốn biến mất khỏi mặt đất này. Nàng muốn

độn thổ, hay chui vào đâu đó để trốn tránh những tia nhìn soi mói. Nàng thầm tự trách sao lại nông nổi một mình đi tìm Huân. Nàng mong ước giá có Hòa ở bên cạnh lúc này. Hòa là người nhanh nhẩu, tháo vát chắc có thể gỡ cho nàng khỏi cơn bối rối..

Nhưng nàng vừa định bỏ đi thì nghe có tiếng người hỏi dịu dàng bên tai:

- Cô Liễu, cô tìm ai?

Nghe giọng nói quen thuộc nàng mừng muốn nghẹn thở. Nàng ngoảnh lại thì bắt gặp đôi mắt lo lắng, ân cần của Huân. Nàng ngập ngừng đáp:

- Anh... anh Huân !

Huân lại hỏi:

- Cô có người quen học khóa này? Cô cho biết tên, tôi sẽ tìm giúp cô ngay.

Liễu càng lúng túng hơn, ấp úng:

- Tôi...tôi...có quen ai đâu.

Nàng không thể nói nàng tới đây chỉ vì hắn. Hắn tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Cô không quen ai? Vậy thì tại sao...

Liễu vụt nghĩ ra một câu nói dối:

- Tôi theo một người bạn lên đây thăm anh cô ta. Tôi bị lạc người bạn đó.

Huân sốt sắng:

- Anh của cô bạn đó tên chi? Tôi có thể kiếm ra ngay, không khó khăn gì.

Liễu lắc đầu:

- Tôi không biết tên.

Huân tỏ vẻ không tin:

- Cô cũng không biết tên ông anh bạn cô nữa?

Bị tra vấn, Liễu muốn nói toạc ra rằng nàng đang tìm hắn, chứ chẳng có ai khác. Nhưng nàng chỉ nhẹ lắc đầu.

Huân đề nghị:

- Vậy, mời cô đến ngồi chung bàn với chúng tôi, Bạn cô thấy lạc cô rồi cũng phải đi kiếm cô. Tôi có ba đứa em lên thăm.

Liễu mừng rỡ, líu ríu đi theo Huân ngay. Huân giới thiệu với ba em nàng là cấp trên cũ của hắn.

Khi khách khứa bắt đầu ra về, các em Huân cũng sửa soạn từ biệt anh, Huân ngạc nhiên hỏi Liễu:

- Sao không thấy bạn cô kiếm cô nhỉ?

Nàng lúng túng:

- Có lẽ...có lẽ...

Huân thắc mắc:

- Không lẽ bạn bè lại quên nhau dễ dàng như vậy.

Nàng đành giữ im lặng vì cũng không biết nên nói gì. Khi các em Huân về hết, hắn nói với nàng:

- Tôi cũng sắp phải về trại...

Liễu hiểu hắn muốn đuối khéo nàng bằng câu nói lửng lơ đó. Nàng đành đứng lên, nói:

- Tôi cũng phải về...Cảm ơn anh...

Nàng phân vân nhìn túi quà, rồi nói:

- Tôi có chút quà...tặng anh...

Hắn ngạc nhiên:

- Quà này là của bạn cô mà.

Nhìn trước nhìn sau không thấy ai chú ý đến mình, nàng nói nhanh:

- Không phải đâu. Tôi mang lên cho anh đó.

Hắn mở to mắt nhìn nàng:

- Cô nói cái gì vậy? Cô mang quà lên cho tôi?

Nàng cảm thấy mặt nóng bừng, nhẹ gật đầu. Hắn lại hỏi:

- Nghĩa là...cô lên thăm tôi?

Nàng lại e thẹn cúi đầu, không đáp .

- Thế sao cô không cho biết ngay từ lúc đầu?

Nàng ấp úng:

- Tôi...tôi sợ anh cười.

Hắn vui vẻ:

- Cô lên thăm tôi thì tôi mừng chứ sao lại cười... Tôi hỏi thiệt nhé, sao bỗng dưng cô lại nhớ đến tôi mà tới đây thăm tôi?

Nàng ngoảnh nhìn chỗ khác, thầm nghĩ: *Vậy mà còn phải hỏi!*

Hắn coi đồng hồ rồi nói:

- Bây giờ tôi phải vào trại. Chủ nhật tuần sau tôi đến thăm cô. Mình sẽ nói chuyện nhiều. Cô cho quà thì tôi nhận, lần sau xin cô đừng bày vẽ lời thôi nữa.

Nàng tươi hẳn nét mặt:

- Vậy tuần sau anh đừng quên nhé. Mà...mà...anh có biết nhà tôi không?

Hắn đùa:

- Trời đất ơi, có bà xếp xinh đẹp, dễ thương thế này mà không biết nhà thì biết nhà ai bây giờ?

Nàng đỏ mặt sung sướng. Nàng muốn nắm lấy tay hắn mà không dám sợ hắn cho là táo bạo.

Huân đưa Liễu ra tận bến xe và khi xe bắt đầu chuyển bánh hắn nói vội:

- Cảm ơn Liễu...Tôi cũng nhớ Liễu lắm đó. Liễu không biết đâu.

Nàng chưa kịp nói gì, hắn đã bỏ đi rất nhanh. Nàng mừng muốn phát khóc. Nước mắt tràn lên đầy mi khiến nàng phải cúi xuống để che dấu. Nàng không ngờ chuyến đi liêu lĩnh của nàng lại thành công một cách kỳ diệu như vậy.

Một tuần qua đi trong hồi hộp pha lẫn vui mừng. Trong suốt cả tuần, nàng cứ thầm tự trách sao không hỏi kỹ Huân sẽ đến vào giờ nào. Nàng cầu mong hắn đến thật sớm để nàng khỏi nóng lòng chờ đợi. Đêm thứ bảy, nàng thao thức ngủ không yên, Nàng đã dậy thật sớm để sửa soạn. Nàng thắc mắc không biết Huân thích loại nước nào? Cà phê hay trà hay nước ngọt? Tốt nhất, nàng thầm tự nhủ, mình làm cả ba. Chàng thích món gì, có sẵn món đó ngay. Nhưng Liễu đợi đến gần trưa vẫn không thấy Huân đâu. Sau một thời gian làm việc chung với hắn, nàng biết hắn rất trọng nguyên tắc. Hắn đã hứa thì bao giờ cũng giữ đúng lời. Như vậy, phải có một chuyện gì bất ngờ xảy ra làm cản trở cuộc viếng thăm. Nghĩ vậy, nàng bắt đầu sốt ruột. Mãi quá trưa nàng mới thấy có một người đi xe đạp đến trước cửa nhà nàng, rồi xuống xe và gõ cửa. Nàng nhận ra một trong hai người em trai của Huân mà nàng đã gặp trên Thủ đức. Nàng bỗng nghĩ tới việc chẳng lành cho hắn nên vội vàng mở cửa và hỏi ngay:

- Anh Huân có sao không?

Người em của hắn có vẻ ngạc nhiên:

- Sao cô lại hỏi vậy?

Nàng lúng túng vì nhận ra sự vô lý của mình. Người em đưa cho Liễu một phong thư và nói:

- Anh Huân gửi cô.

Nàng vội mở ra đọc ngay và được biết Huân phải ở lại trường để học thi mãn khóa nên đành sai hẹn với nàng. Hắn không cho biết bao giờ sẽ tới thăm như đã hứa.

Người em của Huân về rồi, Liễu ngồi ngẩn ngơ một mình bên cửa sổ trông ra đường rất lâu. Nàng không hiểu Huân tìm cách tránh mặt hay hắn bận học thi mãn khóa thật. Nàng cũng giận mình trong lúc luống cuống không hỏi địa chỉ của Huân để đến tận nhà hắn cho biết rõ tình hình. Nàng thắc mắc tự hỏi bao giờ thì Huân thi mãn khóa? Thi xong, hắn có đến thăm nàng ngay không? Nàng bồn chồn chỉ muốn lên ngay Thủ đức để gặp hắn. Nhưng nhớ lại kinh nghiệm mới trải qua tuần trước thì nàng lại e ngại.. Không còn đường nào lựa chọn nữa, nàng đành ở nhà chờ đợi.

Rồi sự chờ đợi của Liễu không phải chỉ một, hai tuần mà kéo dài hơn một năm trời. Nàng đành ôm mối tuyệt vọng và hiểu rằng Huân thật sự không yêu nàng. Hắn chỉ muốn nàng vui chốc lát nên đã hẹn láo Nàng đành cố tìm quên trong công việc bận rộn của sở và trong lý thuyết Phật giáo.

Thế rồi bỗng một hôm, em Huân, người đã đến gặp nàng, lại xuất hiện vào buổi chiều nàng vừa đi làm về. Với vẻ mặt sầu thảm, hắn báo tin Huân đã tử trận. Dù thời gian đã làm nàng khuây khỏa và không còn yêu hắn tha thiết như trước nữa, nàng vẫn bàng hoàng đến bủn rủn cả chân tay. Nàng phải dựa vào tường để khỏi ngã.

Một lát, khi đã phần nào bình tĩnh lại, nàng hỏi:

- Anh ấy...gặp nạn bao giờ?

Hắn đáp:

- Dạ, đã hai tuần...Đã chôn cất xong xuôi.

Nàng trách:

- Thế mà bây giờ mới báo cho tôi biết.

Hắn im lặng. Nàng thầm hiểu nàng không phải là người quan trọng đối với Huân và với cả gia đình hắn nữa. Một cơn giận bùng nổi lên trong lòng nàng, nhưng nàng phải cố nén. Nàng cảm thấy tê tái, đau đớn. Nước mắt nàng bỗng ứa ra tràn trề. Nàng thấy tủi nhục hơn là buồn thương. Nàng yêu hắn đến độ nào hắn đã biết

khi nàng lên Thủ-đức thăm hấn, thế mà hấn vẫn cố tình làm ngơ, còn tìm cách dối gạt nàng. Hấn chẳng có một chút tình cảm nào dành cho nàng cả. Nàng khẽ thở dài, hỏi:

- Chôn anh ấy ở nghĩa trang quân đội?

Người em lắc đầu:

- Không. Ở dưới quê, Bình Dương.

Nàng giật mình, thốt hỏi:

- Bình Dương? Tôi cũng quê Bình Dương.

Hấn buông một cách hững hờ:

- Vậy hả?

Nàng lại hỏi:

- Tôi muốn đi thăm mộ anh ấy, có được không?

Hấn lắc đầu:

- Không, vì xa lắm. Sâu trong vườn lận. Vùng đó cũng không có an ninh. Nếu cô muốn nhìn ảnh lần cuối thì mai tôi đến đón cô về nhà. Có bàn thờ ảnh ở nhà.

Lưỡng lự một lát, nàng hỏi:

- Máy giờ? Tôi sẽ đợi. Buổi sáng có được không?

Hấn đồng ý vào buổi sáng.

Gia đình Huân ở trong một căn nhà lụp xụp thuộc khu nghèo vùng Chợ lớn. Khi Liễu tới thì cả nhà đã đi vắng hết. Bà mẹ đi chợ bán hàng, các em hấn đi học. Bàn thờ Huân được thiết lập đơn sơ, cạnh một bàn thờ khác lớn hơn. Thấp nhang, khăn Huân xong, Liễu liếc nhìn bàn thờ lớn bên cạnh. Nàng giật mình khi thấy ảnh người quá cố. Trông giống y như Huân, tuy già hơn nhiều. Nàng đoán đó là bàn thờ của cha Huân. Nhìn ảnh lâu, nàng bỗng nhớ tới một người mà đã lâu lắm nàng không nghĩ tới. Nàng rụt rè hỏi:

- Có phải Cụ ngày xưa dạy học không?

Người em gật đầu:

- Ba tôi làm thầy giáo.

Nàng vụt nhớ tới hồi nàng còn nhỏ, mới bước chân vào lớp đầu tiên của bậc tiểu học ở tỉnh lỵ Bình Dương.

Nàng thốt kêu:

- Thầy Trọng!

Người em Huân tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Cô biết Ba tôi?

Nàng đáp ngay:

- Không những biết mà còn là học trò cưng của Cụ nữa.

Hấn cười:

- Đòi lắm bắt ngờ thiệt.

Nàng kể:

- Thầy Trọng thương tôi lắm, tôi cũng yêu Thầy vô cùng. Thầy là thần tượng của tôi khi tôi học tiểu học. Tôi chỉ học Thầy có một năm, nhưng thương Thầy suốt những năm học tiểu học. Sau lên trung học, tôi học ở Saigon.

Hấn cười:

- Rút cuộc, mình cũng là người quen cũ.

Rồi hấn lẩm bẫm như nói một mình:

- Thế là anh Huân đã bỏ lỡ một cơ hội tốt.

Liễu nhìn lại bức hình thầy Trọng trên bàn thờ lần nữa, rồi chợt nhớ tới lời của Hòa.

TẠ QUANG KHÔI

Tháng 6 - 2000